

EEN
SAMENZWERING
VAN
CHARMANTE
MONSTERS

HOLLY BLACK BIJ BOEKERIJ:

Elfhame-serie:

The Cruel Prince (De wrede prins)

The Wicked King (De gevallen koning)

The Queen of Nothing (De verbannen koningin)

Hoe de koning van Elfhame verhalen leerde haten

Een samenzwering van charmante monsters

Faerie-trilogie:

Water

Bloed

Ijzer

Dief van de nacht

De verloren troon

Dief van de schaduw

boekery.nl

HOLLY BLACK

EEN
SAMENZWERING
VAN
CHARMANTE
MONSTERS

Vertaald door Anne-Marieke Buijs

Geïllustreerd door Solenne Songer (Frostbite Studios)

ISBN 978-90-492-1451-7

ISBN 978-94-023-3131-8 (e-book)

NUR 334

Oorspronkelijke titel: *A Conspiracy of Charming Monsters*

Vertaling: Anne-Marieke Buijs

Omslagontwerp: Karina Granda

Omslagbeeld: © Solenne Songer (Frostbite Studios), Shutterstock, iStock,
bewerkt door Pinta Grafische Producties

Cover copyright © 2026 Hachette Book Group, Inc.

Cover art copyright © 2026 Holly Black

Vormgeving binnenwerk: Carla Weise en Karina Granda

Illustraties: Solenne Songer (Frostbite Studios)

Ornaments © Anton Tokarev / iStock.com, © Graphic Designer 31 /
Shutterstock.com

Zetwerk: Mat-Zet bv

© 2026 Holly Black

‘De verloren zusters’ © 2018 Holly Black

‘De queeste van Loetie-Loe’ © 2019 Holly Black

‘Het eerlijke Volk’ © 2024 Holly Black

‘Een bezoek aan de onmogelijke landen’ © 2018 Holly Black

© 2026 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekery bv, Amsterdam

Published in agreement with the author, c/o Baror International, Inc.,
Armonk, New York, U.S.A.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar
gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch
of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming
van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is
uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training
and similar technologies.

*Voor Sebastian,
die in dit boek terug te vinden is
en voor altijd in mijn hart zit*

—❧— INHOUD —❧—

DE TELOORGANG VAN DE
WILLOWBROOK APARTMENTS
VAN 700 WINSOME WAY

9

DE VERLOREN ZUSTERS

47

DE QUEESTE VAN LOETIE-LOE

115

HET EERLIJKE VOLK

163

EEN BEZOEK AAN DE
ONMOGELIJKE LANDEN

209

MIJN GELIEFDE, VERLOREN
ONDER DE GOLVEN

239

A decorative border in a dark green color frames the text. It features a sword at the top right, floral motifs on the left and bottom, and a large, ornate initial 'L' on the left side.

DE
TELOORGANG
VAN DE
WILLOWBROOK
APARTMENTS
VAN 700
WINSOME
WAY

MADOC WEET WEL beter dan stil te staan bij verlies. In tijden van oorlog is verlies onvermijdelijk. Het maakt niet uit hoe sterk of slim je bent, de kans bestaat dat je iemand tegen het lijf loopt die sterker of slimmer is, of die gewoon meer geluk heeft. Verlies is een tegenslag. Als je goed plant, beland je zo alleen maar op wat een langer en moeilijker pad naar de overwinning is.

Maar op dit moment, in ballingschap uit Faerie, gevangen in de verbijsterende sterfelijke wereld, in een deprimerend appartement dat naar ijzer stinkt, weg van al zijn dierbaren en iedereen over wie hij het bevel had gehad, kan hij het maar niet laten om daarbij stil te staan.

Hij had jarenlang plannetjes gesmeed om Elfhame over te nemen, maar de overwinning was op het laatste moment uit zijn klauwen gegrist door zijn eigen meedogenloze kind. Een kind dat hij had opgevoed

en getraind en dat hem, als hij haar eerder in vertrouwen had genomen en beter had gemanipuleerd, misschien wel de godvergeten kroon had overhandigd in plaats van die zelf te stelen.

Een deel van hem is trots op zijn kleine Jude. Het gaf ergens zelfs iets van voldoening om te weten dat zijn familie beide zijden van de strijd om de troon aanvoerde.

Maar Madoc had toch verloren.

Dus nu ijsbeert hij over de vloer van nephout, voelt hij zich oud en moe. Misschien zijn zijn plannetjes op.

Scharlaakkappen als hij hoorden tijdens een gevecht te sterven, maar bij zijn verbanning heeft hij de opdracht gekregen nooit meer een wapen op te pakken. Hij is dubbel te schande gemaakt, hem wordt zelfs de waardigheid van een eervolle dood ontzegd en zijn mislukking is compleet.

Hij knarst met zijn tanden, ademt een keer diep in en blaast de lucht langzaam weer uit. Er zitten al drie gaten in de wand waar hij met zijn vuist doorheen heeft geslagen en hij hoeft er niet nog een te maken.

Een op roddels beluste
buurman die zich had
voorgesteld als

‘Kevin van de overkant van de gang’ was nieuwsgierig komen klagen over het kabaal nadat de tweede stoot door de gipsplaat heen was gebroken.

Dezelfde buurman die naar het dak gaat, waar hij nadrukkelijk niet hoort te zijn, om daar te barbecueën. Niet dat Madoc er iets op tegen heeft om wat regels te overtreden, maar als hij zich aan de belachelijke regel moet houden van ‘geen herrie na tien uur ’s avonds’, dan moet de rest van de huurders zich toch zeker ook aan de andere, net zo belachelijke beperkingen houden. Om maar te zwijgen over de vrouw in 5E die een klein keffertje heeft dat dag en nacht alles bij elkaar blaft, al lijkt er niemand bij háár te gaan klagen.

Madoc had Kevin gezegd het rustiger aan te doen en heeft de man niet eens de nek omgedraaid. Hij weet niet zo goed of hij er trots op is dat hij geen moord heeft begaan of dat het bewijs is van hoe diep hij is gezonken.

Er wordt op het raam getikt en Madoc schrikt op uit zijn gedachten. Een vogel, niet een van zijn valken op zoek naar reepjes vlees omdat ze zelf niet mogen jagen, maar een witte raaf.

Terwijl hij naar het raam loopt om dat open te doen, ziet hij dat er met blauw garen een rolletje perkament aan een van de poten van de vogel is gebonden.

De raaf, zo bleek als maanlicht, vliegt naar zijn kleine keukentje zodra het raam een stuk omhoog is geschoven.

‘Wat heb je voor me?’ mompelt Madoc terwijl hij hem volgt.

De vogel pikt naar wat kruimeltjes op het aanrecht. Helaas zijn Madocs kastjes grotendeels leeg. Sinds zijn vertrek uit Elfhame eet hij zijn maaltijden in restaurantjes. Hij heeft echter wel een kartonnen doos met kippeneieren, waarvan hij er een open tikt tegen de metalen rand van zijn gootsteen.

De raaf pikt opgetogen naar de dooier, wat het makkelijk maakt voor Madoc om de boodschap van zijn pootje te halen.

Ik kom morgen rond schemertijd naar je onderkomen. We hebben veel te bespreken.

Oriana

Hij staart naar het briefje waarna hij het in zijn vuist verfrommelt.

Oriana, tweede echtgenote. Hun huwelijk was een praktische aangelegenheid: zij was met hem getrouwd voor de veiligheid van Eik en hij was met haar getrouwd omdat hij een vrouw wilde hebben die voor de kinderen zou zorgen die hij al had. Nu vraagt hij zich af of ze hem als een last ziet waar ze vanaf wil of

dat ze hem ergens anders voor kon gebruiken.

Hij wist dat ze slim was – dat moest ze ook wel zijn om de moordende interne politiek van het opperhof te hebben overleefd toen ze een gezellin was van de voormalige opperkoning – maar hij is ervan onder de indruk dat het haar is gelukt om bij Jude in een goed blaadje te blijven staan terwijl ze dat van hem nooit helemaal heeft verlaten.

En nu komt ze hierheen.

Hoewel hij heeft zitten zwelgen in zelfmedelijden is het idee dat zijn échtgenote wellicht medelijden met hem heeft te erg om te overwegen. En toch, kijkend naar de kapotte muren en lege kamers, is hij bang dat als ze hem hier ziet, dat onvermijdelijk het geval zal zijn.

Hij heeft zijn verbanning als een militaire campagne aangepakt. Alles is tijdelijk. Hij slaapt op dekens op de vloer alsof hij 's nachts zijn kamp heeft opgeslagen na een mars. Er zijn geen meubels en er staat niets in zijn koelkast behalve eieren. Hij gebruikt betoveringen in plaats van de kleding van stervelingen te kopen. Hij heeft de waarheid niet onder ogen willen zien: hij zit vast in de sterfelijke wereld en het is goed mogelijk dat dat een hele tijd gaat duren.

Maar als hij medelijden wil vermijden, moet het er voor morgenavond op lijken alsof hij het zich hier echt thuis heeft gemaakt.

Hij schrijft een kort briefje terug.

Ik wacht op je komst.

Madoc weet wat hij moet doen. Hij ziet er alleen tegen op.

Hij heeft dit appartement gekozen omdat het niet ver is van waar zijn oudste dochter, Vivi, woont. Hij heeft haar echter niet bezocht, betwijfelt zelfs of hij welkom zal zijn. Ze heeft hem slechts getolereerd, en dat was voor hij een van haar zussen in de buik had gestoken met zijn wapen.

Tja, nou zal hij dat ontdekken. Zijn dochter kent dan ook het plaatselijke Volk.

De harde waarheid is dat er verder niemand is tot wie hij zich kan keren.

Hij loopt de trap af, zijn wambuis en leren broek aan het zicht onttrokken door een zware betovering. Hij houdt zijn sleutels lichtjes in een geklauwde hand.

De oudere vrouw van 5E – Ruth Kaplan – heeft een kleine pomeriaan die keffend om haar voeten heen springt. Het tongetje hangt uit de bek en er druipt een schuimend kwijl uit. Terwijl Madoc toekijkt, rent het beestje naar de mat voor 5F en pist erop.

‘Nee, Pluisje!’ roept Ruth. ‘Ga daar weg.’

Maar Pluisje luistert niet. Hij blijft staan om te

eten van wat zo te zien een bergje hondensnoepjes is, misschien een cadeau van de even oude Lydia Holloway in 5F om verdere verwoestingen te voorkomen.

‘Hij voelt zich niet zo lekker de laatste tijd,’ zegt Ruth verontschuldigend als ze Madoc ziet kijken.

‘Arm ding.’ Hij laat in het midden wat het onderwerp van zijn opmerking is. Hij weet niet zeker wat de andere bewoners van hem vinden. Hij heeft geprobeerd beleefd te zijn tijdens gesprekken, maar heeft uitnodigingen om elkaar beter te leren kennen afgeslagen. Hij hoopt eigenlijk dat ze totaal niet aan hem denken.

Vier verdiepingen lager komt hij langs 1F, waar een houten ladder tegen een ladekast steunt die bij de deur staat, samen met een nogal verroeste fiets. Aan de andere kant van de gang heeft iemand het luik naar de afvalschacht open laten staan door te proberen er een te grote vuilniszak in te proppen waar iets smerigs uit lekt.

Hij gaat verder. Op weg naar buiten komt hij langs de brievenbussen. Daarboven bevinden zich verschillende mededelingen: een flyer waarop een bank te koop wordt aangeboden, een andere met een foto van een vermiste sfinxkat genaamd Slinky McEgg, en een boodschap dat de huurdersvereniging over twee dagen een barbecue organiseert met

het verzoek of iedereen een gerecht meebrengt. Maar groter dan die is een duidelijk handgemaakte boodschap die is vastgeplakt met daarop de tekst: POST STELEN IS EEN MISDRIJF!!!

Een vrouw met een rollator komt langzaam naar binnen. Er ligt een tas met boodschappen in het mandje voor haar. De zus van Lydia, Vanessa, ook een bewoner van 5F. Misschien is zij degene die de hondensnoepjes koopt.

Madoc doet de deur voor haar open. ‘Waar slaat dat op?’ vraagt hij met een knikje naar de boodschap.

Ze loopt langs hem heen, tuurt ernaar en kijkt hem dan aan met vochtige ogen. ‘Je kunt maar beter niets belangrijks bestellen, al helemaal niet die goedkope medicijnen uit Canada. Die verdwijnen! Iedereen verdenkt een van de tieners, maar ik weet dat het Leon uit 1F is.’

Leon Watkins. Degene die al die spullen rondom zijn voordeur op de gang heeft staan. ‘Waarom denkt u dat hij het is?’

‘Omdat hij een eikel is!’ antwoordt ze verrassend luid, waarna ze naar de lift toe schuifelt.

Madoc staart de vrouw na, beseft dat ze ondanks haar grijze haren, gebogen rug en die heerlijke vonk van vijandigheid jonger is dan hij. Sommige leden van het Volk vinden oudere stervelingen afschuwelijk, terwijl anderen hen juist fascinerend vinden.

Madoc denkt onwillekeurig aan Jude en Taryn en vraagt zich af of hij op een dag hun verweerde hand zal vasthouden.

Terwijl hij oversteekt in de richting van Vivi's appartement herinnert hij zich Jude in de sneeuw te zien liggen, waar ze dreigde dood te bloeden door de wond die hij haar had bezorgd. Ze was te ernstig gewond geweest om het te overleven, zelfs als hij haar terug naar het kamp had gebracht, en dat kamp was te ver weg geweest. Op dat moment had hij er veel voor overgehad als ze oud zou worden.

Ze heeft het overleefd.

Daar herinnert hij zichzelf aan. Hij denkt niet graag terug aan de momenten daarna, toen hij terug naar zijn leger was gesjokt en hij tot in zijn ziel had beseft dat het allemaal de moeite niet waard was geweest.

En dat is de reden dat je hebt verloren.

Als hij nog in zijn appartement was geweest, had hij alles kort en klein geslagen.

‘O, dat kun je niet menen,’ zegt Vivi als ze hem voor haar deur ziet staan.

Madoc spreidt zijn armen en schenkt haar zijn breedste glimlach. ‘Ik ben van plan het beste te ma-

ken van mijn verbanning, kind van me, en dat betekent mijn favoriete dochter bezoeken.'

'Jude is je favoriete dochter,' merkt Vivi op.

'Niet op dit moment.' Zijn ernstige stem klinkt oprecht.

Vivi grinnikt.

Ze heeft zijn ogen. Hij heeft soms gedacht dat dat het enige is wat ze met elkaar gemeen hebben, die ogen.

'Je mag hem niet zien, weet je.' Ze zet haar handen op haar heupen.

Eik. Hij vraagt zich af of zijn jongste kind zich in het appartement bevindt, of hij Madocs stem kan horen. Of hij er bang voor is. 'Ik ben voor jou gekomen.'

Ze vernauwt haar ogen iets. Ze weet dat hij niet kan liegen, dat kan ze zelf ook niet, maar er is een enorm groot verschil tussen iets wat geen leugen is en de daadwerkelijke waarheid.

'Ik heb je hulp nodig,' vertelt hij haar.

Eén mondhoek krult op.

Het idee dat hij aan haar genade is overgeleverd bevalt haar ongetwijfeld.

'Dit wordt leuk. Wat wil je?'

'Oriana komt morgen en ik heb voorraden en meubels nodig zodat ze denkt dat ik een goed onderkomen heb.'

‘En heb je dat ook?’ Vivi trekt beide wenkbrauwen op. ‘Een goed onderkomen?’

‘Het is niet slecht,’ antwoordt hij listig. ‘Ik heb een onderkomen, maar het ontbreekt er aan comfort.’

‘Heb je iets om mee te ruilen?’ Ze trekt de deur verder open, gebaart dat hij binnen kan komen.

Dan zal Eik er toch niet zijn. Madoc loopt verder, volgt haar de keuken in, waar ze de waterkoker aanzet. Hij is nog niet eerder in haar appartement geweest en het analytische gedeelte van zijn hersenen neemt onwillekeurig de details in zich op. Heathers kunst hangt aan de muren. Er staat een allegaartje van fleurige meubelstukken.

‘Er is een pooka, Bryern, die je vrijwel alles kan bezorgen,’ vertelt Vivi, die een verzameling theesoorten tevoorschijn haalt die er niet uit ziet alsof die uit de sterfelijke wereld komt. Interessant. ‘Maar niet in ruil voor een handje betoverde blaadjes.’

‘En in ruil voor goud?’

Vivi knikte bedachtzaam. ‘Ja, dat vindt hij vast wel wat. Hij kan ook wat kabouters en zeemeisjes optrommelen om je appartement er mooi uit te laten zien.’

‘Als je dat kunt regelen, zou ik dat zeer waarderen.’

‘Tuurlijk.’ Vivi houdt hem in de gaten alsof ze probeert eventuele kwade bedoelingen te ontdekken.

‘Maar we zullen ook nog wat andere dingen moeten halen, zoals eten.’

Madoc weet dat ze gelijk heeft als ze een mok voor hem neerzet met daarin een bekende combinatie van brandnetel met munt. De geur ervan lijkt op die die uit de keuken van zijn eigen landgoed komt. Hij heft zijn mok in erkenning. ‘Ik zal haar inderdaad iets moeten kunnen aanbieden.’

Vivi glimlacht. ‘Wij gaan winkelen.’ Haar kattenogen stralen iets uit wat ondeugd kan zijn of venijn.

De winkel blijkt een enorme groothandel te zijn met een hoog plafond, gevuld met schappen en schappen vol met... álles. Bij binnenkomst wordt Madoc meteen geconfronteerd met televisies die op verschillende zenders zijn afgestemd, een kaleidoscopische verscheidenheid aan beelden laten zien en een kakofonie aan geluid produceren. Atleten met een helm op beuken tegen elkaar aan op verbazingwekkend groen gras op het ene scherm terwijl vrouwen met glinsterende make-up op tegen elkaar schreeuwen op een ander exemplaar. Op een derde bieden dwergen het hoofd aan een draak.

Madoc staart er vol afschuw naar. Is dit waar de stervelingen naar kijken?

‘Pap...’ Vivi legt een hand op zijn arm. ‘Het is cool. Het is maar een film.’

Juist, natuurlijk. Eva had hem films laten zien, maar niet een ervan had zo écht geleken.

Hij keert zich gegeneerd af van de schermen. Edelstenen glinsteren in vitrines naast elektronische horloges waarvan wordt beweerd dat ze intelligent zijn en camera’s, en er staat een loveseat met een bordje ernaast waarop staat dat die uit herinneringen bestaat.

Madoc is er vrijwel zeker van dat stervelingen geen magie bezitten en dat ze leugenaars zijn, maar hij bekijkt dat bankje toch met een argwanende blik.

Ooit waren mensen anders geweest. De oudste leden van het Volk vertellen verhalen over hoe stervelingen rondkropen in het vuil en stonken, hoe hun lichaam zo’n beetje verrotte zodra ze op de wereld werden gezet. Toch waren ze sterker en slimmer en vindingrijker geworden.
Nu worden

